

Over Stefanus en Frans.

We hadden net een dienst gehad waarin we aandacht besteedden aan Stefanus, de naamgever van de kerk in Oldeholtpade. In de eerste jaren van de christelijke gemeente in Jeruzalem werkte hij als diaken. Hij zorgde ervoor dat er gezamenlijke maaltijden waren waar weduwen, wezen en mensen die het krap hadden toch goed te eten kregen. Dat zag hij als zijn "Christenplicht". Als mensen hem ernaar vroegen wilde hij ook best vertellen waarom hij een volgeling van Jezus probeerde te zijn.

Maar er was ook tegenwerking van de geestelijke machthebbers, die de invloed van Jezus en zijn volgelingen wilden teniet doen. Ze kochten mensen om die allerlei verdachtmakingen over hem in de wereld brachten. Er volgde een schijnproces voor hun eigen rechtbank waar Stefanus zich met heilig vuur verweerde door, vanuit het heilige boek, aan te tonen dat die machthebbers het volk misleiden hadden. Woedend over die kritiek lieten ze hem door steniging ter dood brengen. Zo werd Stefanus de eerste christen die om zijn woorden en daden werd omgebracht. Een "Martelaar" dus.

Een dag later horen we het nieuws over Frans van der Lugt, de pater die in Homs op zijn post bleef. Hij is doodgeschoten door twee gemaskerde mannen die daarna snel weggevlucht zijn. Frans van der Lugt, een pater-jezuïet, had zelf kunnen vluchten uit het al 2 jaar belegerde Homs in Syrië maar deed dat niet omdat hij bij de mensen wilde blijven die niet de keuze hadden om weg te gaan; gehandicapten, bejaarden, mensen zonder familie, christenen ook die niet meer wisten waar ze wél veilig zouden zijn. Al meer dan 45 jaar woonde hij in Homs waar sinds meer dan 1000 jaar moslims en christenen naast elkaar leefden. Hij kwam op voor de laatste christenen daar nadat hij velen had geholpen de stad te verlaten (van de 60.000 zijn er nog een twintigtal over). Maar net zo goed spande hij zich in voor de moslims via hulpprogramma's. Hij verzamelde kostbaarheden uit verwoeste kerken en moskeeën, bewaarde ze en hoopte dat er ooit een dag zou komen dat ze weer gebruikt konden worden in een herbouwde stad. Hij deed meermalen een beroep op de wereld om te hulp te komen; om deze uithongering te stoppen. Nu is hij er dus niet meer.

Waar was het allemaal goed voor? Zou je kunnen denken. Frans zelf zei desgevraagd: "Ik heb Hoop" en "Ik kan mensen hoop geven door hier te zijn". We zullen nooit weten hoe deze psychotherapeut, want daar had hij voor geleerd, voor veel mensen daar een teken van hoop geweest is. Als je alleen de reacties in Nederland ziet, dan zal dat in Homs nog meer losmaken, denk ik zo. De wereld kijkt met afschuw toe naar wat in Syrië gebeurt. We voelen ons machteloos. Een akelig gevoel.

Nog even over die kerkdienst waar we uiteraard ook gebeden hebben voor mensen die vanwege hun geloof of overtuiging vervolgd worden. Ik herhaal wat van die woorden omdat het hier past.

Geef, God, dat wij al onze onmacht mogen bundelen tot levende kracht. Geef in onze dagen mensen met een rijke fantasie, mensen met een ontembare bezieling, mensen die het niet kunnen laten te blijven zoeken naar mogelijkheden. Geef ons mensen aan wie wij ons kunnen optrekken. Mensen van Hoop, mensen van gerechtigheid, mensen van vrede.

Zo één was Frans, bedenk ik me nu. Hopelijk krijgt hij navolging, ook hier. We hoeven gelukkig niet naar Syrië om ons in te zetten voor onze naaste die hulp nodig heeft Ds.den Hollander

dsdenhollander@hotmail.com